

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 393

гр. София, 04.01.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в закрито заседание на четвърти януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ

като разглежда докладваното от НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ Частно гражданско дело № 20211110172698 по описа за 2021 година

намери следното:

На основание чл. 410, ал. 1, т. 1 ГПК е подадено заявление от „***“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С, р-н против СТ. П. КЪ., ЕГН *****, с адрес гр., за парично вземане по договор за кредит, в размер на: 900 лева – главница, договорна лихва в размер на 85,57 лева, неустойка за неизпълнение на договорно задължение в размер на 180,43 лева, неустойка за забава в размер на 149,41 лева, обезщетение за забава в размер на 24,60 лева и законна лихва от подаване на заявлението до окончателното изплащане на задължението.

На 25.03.2020 г., *** ООД, като заемодател и СТ. П. КЪ. като заемател са сключили Договор № 408550 за предоставяне на заем на парична сума. При попълване на документите за отпускане на заема, заемателят се е задължил в тридневен срок от сключването му да представи обезпечение по договора. Тъй като в конкретния случай заемателят не е изпълнил задължението си да представи исканото обезпечение, заемодателят е начислил неустойка за неизпълнение на това договорно задължение в размер на 180,43 лева. Тъй като длъжникът забавил плащането на парична вноска, на основание чл. 12 от договора, вр. чл. 21, ал. 7 от общите условия, заемодателят начислил и неустойка в размер на 149,41 лева.

На база така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

В съдебната практика безпротиворечиво се приема, че за нищожността съдът следи служебно и без да е бил се.ран с възражение от страната, която се позовава на нищожността. Задължението на заповедния съд да извърши служебна проверка за наличието на неравноправни клау., от които се извежда предявеното със заявлението вземане се обосновава с разпоредбата на чл. 411, ал. 2, т. 2 ГПК, съгласно която заповед за изпълнение не се издава, а депо.раното заявление се отхвърля в случаите, когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави. Неравноправните клау. се намират в пряко противоречие с императивните норми, защитаващи потребителя като по-слаба в икономическо отношение страна.

Съгласно чл. 633 ГПК и чл. 267 от Договора за функциониране на Европейския съюз /ДФЕС/ решенията на Съда на ЕС имат задължителен

характер относно тълкуването на нормите на общностното право. С Решение на Съда от 14.06.2012 г. по дело C-618/10 е дадено задължително тълкуване на транспонираната в националното ни законодателство Директива 93/13/ЕИО, според което същата не допуска правна уредба на държава-членка, която не дава възможност на съда, в който и да е етап на производството, макар да е установил всички необходими за това правни и фактически обстоятелства, да преценява служебно неравноправния характер на клауза в договор, ако потребителят не е подал възражение – в то. смисъл са и решенията по дела C-473/00, C-137/08 и C-415/11. Следователно, следва да се приеме, че съдът, разглеждащ заповедното производство, е длъжен и без да е налице възражение по чл. 414 ГПК от длъжника – потребител да извърши служебно проверка за това дали предявеното със заявлението вземане не произтича от неравноправна клауза и ако такава клауза бъде констатирана следва да отхвърли заявлението.

От фактическите твърдения, изложени от „***“ ООД в подаденото заявление, се установява, че претендираните вземания произтичат от сключен договор за паричен заем, който по своята правна характеристика отговаря на договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗПК. Следователно длъжникът се ползва от регламентацията на потребителската закрила, уредена в Закона за защита на потребителите – арг. чл. 24 ЗПК, във вр. чл. 143 - 148 ЗЗП. Съгласно т. 9 от § 13а от ДР на ЗЗП са транспонирани разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО на Съвета относно неравноправните клау. в потребителските договори, а разпоредбата на чл. 146, ал. 1 ЗЗП прогласява неравноправните клау. за нищожни като така изпълнява и и.скването на чл. 6, пар. 1 от Директива 93/13/ЕИО те да не обвързват потребителя. Съгласно чл. 143, ал.1, т. 5 ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на и.скването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и з.та на търговеца или доставчика и потребителя, като задължава потребителя при неизпълнение на неговите з. да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. В конкретния случай, поради неизпълнение на задължението си за представяне на обезпечение по договора от страна на заемателя, заемотелят е начислил неустойка за неизпълнение на договорно задължение в размер на 180,43 лева. Настоящата инстанция намира така начислената неустойка за прекомерна съобразно размера на заетата сума. На основание чл. 143, ал. 1, т. 5, вр. чл. 146, ал. 1 ЗЗП, клау.те, уреждащи те. неустойки, са нищожни и не обвързват потребителя по договора за заем. Не на последно място следва да се отбележи, че осигуряването на такова обезпечение следва да бъде поставено като условие за сключване на договора, а не като задължение в него, неизпълнението на което да бъде обвързано с неустойка. Съдът счита, че посочената уговорка не отговаря на и.скването за добросъвестност, ви.рано в чл. 143 ЗЗП.

Претендираната от заемателя неустойка в размер на 25 % от цялото вземане по негови твърдения е пряка последица от забавата за изплащане на задължението на длъжника. Уговорката, уреждаща та. неустойка също е в пряко противоречие с разпоредбата на чл. 31, ал. 1 ЗПК. При забава длъжникът може да дължи само законната лихва, като уговорки, противоречащи на та. императивна законова норма, са нищожни. Поради всичко гореизложено настоящият състав счита, че клау.те, уреждащи задължението за предоставяне на обезщетение, начисляването на допълнителни такси за събиране на заетата сума и начисляването на

неустойка поради забава, са нищожни, не обвързват длъжника по то. договор и не следва да бъдат включени в заявената заповед за изпълнение.

Поради всичко гореизложено настоящият състав счита, че клаузите на договора – предмет на настоящото дело, които регламентират начислената неустойка за неизпълнение на договорно задължение и за забава, са нищожни, не обвързват длъжника по то. договор и не следва да бъдат включени в заявената заповед за изпълнение. Що се отнася до останалите, посочени в заявлението вземания, не са налице основания за отказ за издаване на заповед за изпълнение и такава следва да се издаде.

Искането за присъждане на разноси не следва да се уважава в цялост. Чл. 13, т. 2 НЗПП, поставен в раздел I на Наредбата – Първична правна помощ – препраща към чл. 21, т. 1 и 2 ЗПП – правна помощ за постигане на консултация или документи за завеждане на дело. Следващите две точки от закона предвиждат процесуално представителство или производство при задържане. Логическото тълкуване на те. разпоредби води до извода, че правната помощ по реда на чл. 21 ЗПП, а оттам и по реда на чл. 13, т. 2 НЗПП се отнася за иски, а не за заповедно производство. Аргумент в подкрепа на то. извод е и изричната разпоредба на чл. 26 НЗПП, която предвижда отделен ред за определяне на възнаграждение за защита по заповедно производство и която е поставена в изцяло различен раздел от чл. 13 НЗПП, а именно Процесуално представителство по граждански и административни дела. Съдът намира, че разпоредбата на чл. 13 НЗПП е неприложима в конкретното дело и разноси на това основание не следва да се присъждат. Исканите разноси на основание чл. 26 НЗПП се явяват прекомерни спрямо фактическата и правна сложност на делото и следва да се намалят до минималния предвиден размер от 50 лева.

Воден от горното, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ ЗАЯВЛЕНИЕТО за издаване на заповед за изпълнение на основание чл. 410, ал. 2, т. 2 ГПК на „***“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С, р-н против СТ. П. Кб., ЕГН ***** с адрес гр. за сумата от 180,43 лв. – неустойка за неизпълнение на договорно задължение, за сумата от 149,41 лв. – неустойка за забава, както и за търсени разноси в размер на 50 лева на основание чл. 13, т. 2 от Наредба за заплащане на правната помощ и за сумата над 50 лева до 150 лева – разноси на основание чл. 26 от Наредба за заплащане на правната помощ.

ДА СЕ ИЗДАДЕ заповед за изпълнение за останалите посочени в заявлението суми.

Разпореждането може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в седмодневен срок от връчването му на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____